

de „af dem pantsatte Ejendomme“. Saa fremt denne Antagelse er rigtig, anser Udvalget denne Bestemmelse for mindre heldig. Den Interessent, som har modtaget Laan af Foreningen, maa, efter Udvalgets Formening, ogsaa lid. over den pantsatte Ejendom, hæfte for det laante Beløb og bør ikke, ved mulig at overlade Foreningen den pantsatte Ejendom, hverken kunne unddrage sig Forpligtelse til at tilbagebetale, hvad han har laant, eller, saa længe Indfrielse af Laanet ikke har fundet Sted, frigøre sig fra i Forhold til dets Beløb at yde Bidrag til Dækning af det ham paahvilende solidariske Ansvar. I Genhold hertil, stiller Udvalget Endringsforslagene Nr. 11 og Nr. 12.

Udvalgets Flertal finder det tilraadeligt, overensstemmende med Vedtagelsen i det andet Ting, at fastsætte, at Foreningen deles i to Afdelinger, den ene for Interessenter med Laan ikke over 15,000 Kr., og den anden med større Laan. Man antager, at en Bestemmelse herom, optagen i Loven, vil være egnet til at fjerne de Betæneligheder, som ellers de mindre industridrivende muligen kunne have ved at indtræde i Foreningen. Men Udvalgets Flertal antager paa den anden Side, at det særlig for Afdelingen med de mindre Laan vilde vise sig uheldigt, om denne udstedte egne Kasseobligationer, og det solidariske Ansvar blev begrænset til denne Afdeling alene. De industrielle Anlæg, hvis Gjere bleve Interessenter i denne Afdeling, vilde vel væsentlig blive mindre Teglværker, mindre Møller og mindre Bryggerier og Brænderier og lignende, hvis Eksistens lige over for den store Industri ifølge Udviklingens Gang er mindre sikker, og man maatte derfor være fattet paa, at denne Afdelings Obligationer vilde finde Vanskelighed ved paa Pengemarkedet at opnaa en rimelig Kurs. Udvalgets Flertal foreslaar derfor (jfr. Endringsforslaget Nr. 18), at der indtræder subsidiær solidarisk Ansvarlighed for begge Afdelinger, og at der kun udstedes een Slags Kasseobligationer. I øvrigt anser Udvalget det for selvfølgelig, at der ogsaa i denne Forening kan dannes Serier, til Dels med Udelukkelse af det indbyrdes solidariske Ansvar mellem

Interessenterne i de forskellige Serier. I Konsekvens heraf ere Endringsforslagene Nr. 13, 19 og 21 stillede af Udvalget.

Udvalget billiger, som alt tidligere berørt, den i § 1 litra g. foreslaaede ekstraordinære hurtige Dannelse af en Reservecfond paa 10 pCt. af vedkommende Afdelings i Omløb værende Kasseobligationer. Hvad der, efter Afholdelse af Administrationsomkostninger og Udgifter til Kasseobligationernes Forrentning, af Interessenternes første Indskud i Forening med disses halvaarlige Rentehæftelse bliver til overs, gaar foreløbig til Reservecfonden, og først naar denne har naaet den normerede Størrelse, begynder Amortisationen af Kasseobligationerne med en tilsvarende Afskrivning paa Panteobligationerne.

Som alt tidligere udtalt, maa Udvalget anse det for at være i Foreningens velforslaaede Interesse, at der gives Indenrigsministeriet et mere indgaaende Tilsyn med den hele Administration end sædvanligt ved andre Kreditforeninger, at der tilvejebringes den størst mulige Garanti for de afholdte Burderingsforretningers Paalidelighed, og at de stillede Pantter underkastes et jævnlige tilbagevendende sagkyndigt Eftersyn. Til Opnaaelsen heraf anser Udvalget ikke de i Lovforslagets § 1 litra k. til m. indeholdte Bestemmelser for fuldt tilstrækkelige, og der stilles derfor under Nr. 14, 15 og 16 hertil sigtende Endringsforslag af Udvalget.

I øvrigt anser Udvalget det for selvfølgelig, at saafremt Indenrigsministeriet overensstemmende med Lovforslagets § 1 litra l. udnævner den ene Revisor, maa dennes Løn forud fastsættes i det for Revisionen udsærdigede Reglement.

Udvalget formener, at saafremt det imod Fordentning maatte vise sig, at Foreningen ikke inden 2 Aar efter Lovens Ikrafttræden har kunnet begynde sin Udlaansvirksomhed, maa Forsøg til paa det i Loven givne Grundlag at danne en Kreditforening for industrielle Ejendomme anses for strandet, og Loven bør da ikke længere være nogen Hindring for at søge en ny og bedre Løs-